

מסכת שבת

א יציאות השבת. שתיים שהן ארבע בפנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים, פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוף ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוף ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורין. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורין:

ב לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל. לא יכנס אדם למרחץ ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדון. ואם התחילו, אין מפסיקין. מפסיקין לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקין לתפלה:

ג לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמא ישכח ויצא. ולא הלבלר בקלמוסו. ולא יפלה את פליו, ולא יקרא לאור הנר. באמת אמרו, החזן רואה היכן התינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא. פיוצא בו, לא יאכל הזב עם הזבה, מפני הרגל עברה:

ד ואלו מן ההלכות שאמרו בעלית חנניה בן חזקיה

בן גריון כְּשֶׁעָלוּ לְבַקְרוּ. נִמְנוּ וְרַבּוּ בֵּית שְׁמַאי עַל בֵּית
הַלֵּל, וְשִׁמוּנָה עֶשֶׂר דְּבָרִים גָּזְרוּ בּוֹ בַּיּוֹם:

ה בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין שׁוֹרִין דִּין וְסַמְמָנִים
וְכַרְשִׁינִים, אֶלָּא כְּדִי שְׂיִשׁוּרוּ מִבְּעוֹד יוֹם. וּבֵית הַלֵּל
מִתִּירִין:

ו בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין נוֹתְנִין אוּנִין שֶׁל פְּשֵׁתָן
לְתוֹף הַתְּנׁוּר, אֶלָּא כְּדִי שְׂיִהְיֶיבִילוּ מִבְּעוֹד יוֹם, וְלֹא אֶת
הַצֶּמֶר לַיּוֹרָה, אֶלָּא כְּדִי שְׂיִקְלֹט הָעֵין. וּבֵית הַלֵּל
מִתִּירִין. בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין פּוֹרְשִׁין מְצוּדוֹת
חַיָּה וְעוֹפוֹת וְדָגִים, אֶלָּא כְּדִי שְׂיִצְוּדוּ מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין:

ז בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין מוֹכְרִין לְנֹכְרִי וְאֵין טוֹעֲנִין
עִמּוֹ וְאֵין מַגְבִּיחִין עָלָיו, אֶלָּא כְּדִי שְׂיִגִיעַ לְמָקוֹם
קָרוֹב. וּבֵית הַלֵּל מִתִּירִין:

ח בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים, אֵין נוֹתְנִין עוֹרוֹת לְעַבְדָּן וְלֹא
כֻלִּים לְכוֹבֵס נֹכְרִי, אֶלָּא כְּדִי שְׂיִעֲשׂוּ מִבְּעוֹד יוֹם.
וּבְכֹלֵן בֵּית הַלֵּל מִתִּירִין עִם הַשֶּׁמֶשׁ:

ט אָמַר רַבּוֹן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל, נוֹהֲגִין הָיוּ בֵּית אַבָּא
שֶׁהָיוּ נוֹתְנִין כָּלִי לְבָן לְכוֹבֵס נֹכְרִי שֶׁלְּשָׂה יָמִים קִדָּם
לְשַׁבָּת. וְשׁוּיִן אֵלּוּ וְאֵלּוּ, שְׂטוֹעֲנִין קוֹרוֹת בֵּית הַבַּד
וְעִגּוּלֵי הַגֵּת:

י אֵין צוֹלִין בְּשֶׁר, בְּצֹל, וּבִיצָה, אֶלָּא כְּדִי שְׂיִצְוּלוּ

מבעוד יום. אין נותנין פת לתנור עם חשכה, ולא
חררה על גבי גחלים, אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד
יום. רבי אליעזר אומר, כדי שיקרם התחתון שלה:

יא משלשלין את הפסח בתנור עם חשכה. ומאחיזין
את האור במדורת בית המוקד. ובגבולין כדי שיאחוז
האור ברבן. רבי יהודה אומר, בפחמין כל שהוא: